

Moderens Vanvid, der slaar ud igen i Sønnen. Hun havde nok, efter hvad jeg har hørt, i sin Ungdom en ganske lignende Snært af Ligheds-Raptussen fra otteogfyrre og gjorde en Gang ligefrem Skandale paa et offentligt Møde ved en fuldkommen revolutionær Tale. Og — ja, er det nu ikke mærkeligt? — ovre hos Pastor Petersens, hvor man i det hele har meddelt mig de forskellige Ting om hende, fortalte de, at det skal være netop her — i vor umiddelbare Nærhed — at hun i sin Tid søgte at praktisere sine vilde Idéer. Hun skal nemlig have været det egentlige Ophav til den Højskole derovre i Sandinge, som jo ogsaa vi hovedsagelig skylder al vor Uro i Sognet. I saa Fald kan man med Sandhed sige, at Hr. Hansted nu er bleven et Offer for sin Moders Ungdoms-Daarskaber. Men saadan gaar det!“

Frøken Ragnhild hørte ikke længer Faderens Ord, og hun mærkede det næppe, da han endelig forlod Stuen og slog Døren til Studereværelset i efter sig.

Hun forstod egentlig ikke, at denne Forlovelse kunde gøre et saa stærkt Indtryk paa hende, al den Stund hun var sig bevidst ikke selv at lide nogen Skuffelse i den Anledning. Tværtimod havde hendes Interesse for Hr. Hansted i den senere Tid